

I min forfører-filosofi har jeg det princip, at jeg kun ønsker det, som i strengeste forstand er frihedens gave.

Lad tarvelige forførere bruge de midler de vil. Men hvad opnår de? Den forfører, der ikke forstår at ængste en pige så meget, at hun taber alt af syne, er ikke en rigtig forfører. Den forfører, der ikke evner at digte sig ind i en pige og forstår, at det er fra hende, at alt udgår, han er og bliver en fuser.

Jeg misunder ikke en sådan fuser af en forfører hans nydelse. Han er kun en simpel forfører. Det kan man ikke kalde mig. Jeg er æstetiker, en erotikker der har fattet kærlighedens væsen, har fattet dens væsentlige indhold. Jeg tror på kærligheden og kender den fra grunden af.

Og min grundholdning er, at enhver kærlighedshistorie højst varer et halvt år, og at ethvert forhold er forbi, så snart man har nydt det sidste. Alt det ved jeg. Tillige ved jeg, at den højeste nydelse er at blive elsket højere end alt i verden.

At digte sig ind i en pige er en kunst. At digte sig ud af hende er et mesterstyk-

ke. Og her forholder det sig således, at det sidste er afhængig af det første ...

Alt bliver nu mere betydningsfuldt i Cordelia og tantens hjem. Man mærker tydeligt, at der rører sig et skjult liv under de daglige former. Det skjulte liv forkynder snart en åbenbarelse: Hjemmet gør sig – uden at vide det – klar til en forlovelse.

De, der udefra betragter hjemmet, ser nok tanten og mig som et par. Og ja, hvad ville et sådant ægteskab ikke kunne udrette til landøkonomiske kundskabers udbredelse i en kommende slægt.

Hvis det blev tanten og mig, der blev forlovet, ja, så blev jeg da Cordelias onkel! Jeg er en stor ven af tankefrihed, og ingen tanke er for absurd for mig. Dog, det er ikke tanten, jeg vil forføre, for min lidenskab er kun rettet mod “unge friske piger”.

Cordelia frygter, at Edvard skal åbenbare sin kærlighed til hende. Edvard håber, at en sådan erklæring vil afgøre alt. For at spare ham for de ubehagelige

følger af et sådant skridt, vil jeg komme ham i forkøbet.

Jeg lånte ham et par øjne i dag: Som en elefant tager en ting på sin snabel, tog jeg ham på mine øjne, så lang han var, og kastede ham bagover. Selvom han blev siddende solidt plantet i sofaen, så er jeg sikker på, at han havde denne fornemmelse i hele legemet.

Øjeblikket er kommet. Det er nu, jeg vil tale med Cordelia. Jeg så et glimt af tanten på gaden og ved altså, at hun ikke er hjemme. Edvard er der heller ikke; han er på arbejde på Toldboden i Københavns havn. Der er altså stor sandsynlighed for, at Cordelia er alene hjemme.

Således er det også. Hun sidder ved sybordet og arbejder. Hvor ser hun yndig ud. Hun har en fin enkel blåstribet bomuldskjole på, med en friskplukket blomst på brystet, ja, sådan skal det være ... hun er selv en frisk rose. Hun ser så ung og dog så fuldbåren ud, som havde naturen, som en øm og rig moder, først i dette øjeblik sluppet hende ud.